

Arrest

nr. 255 287 van 31 mei 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 25 mei 2021 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 18 mei 2021 (bijlage 13 septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 mei 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. ROELS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker legde op 29 september 2016 een verklaring van wettelijke samenwoning af met de Nederlandse N.S. De stad Antwerpen weigerde op 8 februari 2017 na het advies van het parket

ingewonnen te hebben, de registratie van die verklaring van samenwonen, omdat er sprake was van een schijnrelatie.

1.2. Op 23 januari 2017 treft de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering (bijlage 13 septies). Deze beslissing werd niet aangevochten.

1.3. Verzoeker diende op 1 maart 2018 een eerste aanvraag gezinshereniging in op grond van artikel 47/1, 1°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet). Hij baseerde zich hiervoor op zijn feitelijke relatie met de Nederlandse K.v.d.M.

1.4. Op 28 augustus 2018 trof de verwerende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied (bijlage 20). Deze bijlage 20 werd betekend op 3 september 2018 en werd niet aangevochten.

1.5. Op 10 september 2018 diende verzoeker een tweede aanvraag gezinshereniging in op grond van artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet, opnieuw in functie van zijn feitelijke relatie met de Nederlandse K.v.d.M.

1.6. Op 5 maart 2019 trof de verwerende partij opnieuw een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied (bijlage 20). Deze bijlage 20 werd betekend op 6 maart 2019 en werd niet aangevochten.

1.7. Op 20 maart 2019 diende verzoeker een derde aanvraag gezinshereniging in op grond van artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet, opnieuw in functie van zijn feitelijke relatie met de Nederlandse K.v.d.M.

1.8. Op 25 juni 2019 trof de verwerende partij opnieuw een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied (bijlage 20). Deze bijlage 20 werd betekend op 18 mei 2021 en werd tot op heden niet aangevochten.

1.9. Op 25 september 2020 werd verzoeker veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden met gedeeltelijk uitstel voor inbreuken op de drugswetgeving. Deze veroordeling is nog niet definitief vermits verzoeker ze in beroep heeft aangevochten.

1.10. Op 18 mei 2021 trof de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Deze bijlage 13septies werd dezelfde dag betekend en wordt thans bestreden.

Ze luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Kempen N-O op 18.05.2021 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer:

naam: A.

voornaam: R. S.

geboortedatum: X

geboorteplaats: Paramaribo

nationaliteit: Suriname

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

☐ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Op 25.09.2020 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 18 maanden gevangenisstraf waarvan 6 maanden met uitstel 3 jaar door de Correctionele Rechtbank van Turnhout voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs. Betrokkene is tegen deze beslissing in beroep gegaan en de straf is bijgevolg nog niet definitief. Gezien het karakter van deze feiten en de maatschappelijke impact ervan, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Op 29.09.2016 deed betrokkene te Antwerpen een verklaring van wettelijke samenwoning met mevrouw N. S. (°25.01.1994), die de Nederlandse nationaliteit heeft. Op 8.02.2017 weigerde de stad Antwerpen deze wettelijke samenwoning te registreren na negatief advies van het Parket van Antwerpen, nadat was vastgesteld dat betrokkene een wettelijke samenwoning probeerde af te sluiten die niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners, maar op het verwerven van een verblijfsrecht.

Betrokkene poogde in het daaropvolgende jaar verblijfsrecht te bekomen via een relatie met mevrouw van de M. K. (°08.06.1981), die de Nederlandse nationaliteit heeft en legaal in België verblijft. Hij diende driemaal een aanvraag tot verblijf in in functie van zijn feitelijk partnerschap met mevrouw van de M.. Die aanvragen werden echter allen geweigerd daar uit de voorgelegde documenten niet met zekerheid bleek sedert wanneer betrokkene en de referentiepersoon een relatie met elkaar hebben. Betrokkene kon niet aantonen dat hij effectief een affectieve relatie onderhield met de referentiepersoon. Het louter feit dat betrokkenen samenwonen, wordt niet beschouwd als een afdoende bewijs van een duurzaam feitelijk partnerschap en een beschermenswaardig gezinsleven. (arr. RVV, nr. 189065, 28/06/2017: "Het gegeven dat verzoekster samenwoont met haar voorgehouden echtgenoot doet geen afbreuk aan het feit dat er een beschermingswaardig gezinsleven is. Een gezamenlijke verblijfplaats toont op zich nog geen oprechte en effectief beleefde partnerrelatie in de zin van artikel 8 EVRM aan, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij dit gegeven niet heeft beschouwd als een indicatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM"). Betrokkene verklaart samen met mevrouw van de M. een kind te hebben van 6 maanden oud (geboren op 31/10/2020). Betrokkene heeft tot op heden dit kind echter niet erkend of geen aanvraag tot erkenning ingediend. Betrokkene toont dus niet aan dat hij de biologische vader is van het kind. Indien betrokkene wel kan aantonen dat hij de biologische vader is, betekent dit niet automatisch dat er sprake is van een duurzaam gezinsleven. Betrokkene verklaart ook een stiefzoon te hebben die 7 jaar oud is. Wat betreft betrokkene samenwoning met de zijn partner en haar kinder, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet de biologische vader is van dit kind. Bovendien toont betrokkene niet aan dat dit kind afhangt van de mantelzorg van betrokkene en dat er geen andere personen of familieleden zijn die de mantelzorg van deze stiefzoon op zich kunnen nemen. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene kan contact houden met zijn stiefzoon via moderne communicatiemiddelen.

Het feit dat de zussen van betrokkene, A. S. D. (°06.12.1985) en T. S. (°16.03.1984) de Belgische nationaliteit hebben en in België verblijven, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Ook het gegeven dat zijn zus G. (°24.04.1981) legaal in België verblijft, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Hij toont immers niet aan dat hij ten laste is van zijn zussen. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De betrokkene en zijn zus kunnen contact houden via moderne communicatiemiddelen. Een repatriëring naar Suriname vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene.

Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Uit het administratief dossier van de betrokkene blijkt zijn onwil om mee te werken met de autoriteiten. Zo zette hij het op een lopen tijdens zijn arrestatie door de PZ Kempen Noord-Oost op 03.07.2019. Volgens info van de politie gaf hij de schijn mee te werken, maar zette hij het op een lopen en verschuilde zich in een maisveld, waardoor hij niet meer gevonden werd. Verder blijkt uit zijn dossier dat hij op 02.11.2020 ontvlucht is tijdens zijn elektronisch toezicht en zich aldus onttrokken heeft aan zijn strafuitvoering.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 23.01.2017, aan hem betekend op 23.01.2017. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering binnenkomst/eind verblijf/terugrijvingsmaatregel/verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend.

Betrokkene diende tot drie maal toe nagenoeg onmiddellijk na een beslissing tot weigering van een aanvraag gezinshereniging op basis van artikel 47/1, 1°, een nieuwe aanvraag gezinshereniging in, telkens in functie van zijn feitelijk partnerschap met mevrouw M. K. (°8.06.1981), die de Nederlandse nationaliteit heeft en legaal in België verblijft.

De eerste aanvraag, ingediend op 1.03.2018, werd op 28.08.2018 geweigerd, onder meer omdat betrokkene niet kon aantonen daadwerkelijk een affectieve en duurzame relatie te onderhouden met de referentiepersoon. Deze weigering (bijlage 20) werd op 3.09.2018 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Een week later, op 10.09.2018, diende betrokkene al een nieuwe aanvraag in, in functie van M. K.. Die aanvraag werd op 5.03.2019 opnieuw geweigerd (bijlage 20) en op 8.03.2019 aan betrokkene betekend, opnieuw met een bevel om het grondgebied te verlaten. Minder dan een maand later, op 20.03.2019 diende betrokkene voor de derde keer een aanvraag gezinshereniging in.

Die aanvraag werd op 25.06.2019 geweigerd (bijlage 20). De betrokkene nam daarvan kennis op 18.05.2021.

☐ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.

Op 25.09.2020 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 18 maanden gevangenisstraf waarvan 6 maanden met uitstel 3 jaar door de Correctionele Rechtbank van Turnhout voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs. Betrokkene is tegen deze beslissing in beroep gegaan en de straf is bijgevolg niet definitief. Gezien het karakter van deze feiten en de maatschappelijke impact ervan, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Uit het administratief dossier van de betrokkene blijkt zijn onwil om mee te werken met de autoriteiten. Zo zetten hij het op een lopen tijdens zijn arrestatie door de PZ Kempen Noord-Oost op 03.07.2019. Volgens info van de politie gaf hij de schijn mee te werken, maar zette hij het op een lopen en verschuilde zich in een maisveld, waardoor hij niet meer gevonden werd.

Verder blijkt uit zijn dossier dat hij op 02.11.2020 ontvlucht is tijdens zijn elektronisch toezicht en zich aldus onttrokken heeft aan zijn strafuitvoering.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 23.01.2017, aan hem betekend op 23.01.2017. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering binnenkomst/eind verblijf/terugrijvingsmaatregel/verwijderingsmaatregel

een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend.

Betrokkene diende tot drie maal toe nagenoeg onmiddellijk na een beslissing tot weigering van een aanvraag gezinshereniging op basis van artikel 47/1, 1°, een nieuwe aanvraag gezinshereniging in, telkens in functie van zijn feitelijk partnerschap met mevrouw M. K. (°8.06.1981), die de Nederlandse nationaliteit heeft en legaal in België verblijft.

De eerste aanvraag, ingediend op 1.03.2018, werd op 28.08.2018 geweigerd, onder meer omdat betrokkene niet kon aantonen daadwerkelijk een affectieve en duurzame relatie te onderhouden met de referentiepersoon. Deze weigering (bijlage 20) werd op 3.09.2018 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Een week later, op 10.09.2018, diende betrokkene al een nieuwe aanvraag in, in functie van M. K.. Die aanvraag werd op 5.03.2019

opnieuw geweigerd (bijlage 20) en op 8.03.2019 aan betrokkene betekend, opnieuw met een bevel om het grondgebied te verlaten. Minder dan een maand later, op 20.03.2019 diende betrokkene voor de derde keer een aanvraag gezinshereniging in.

Die aanvraag werd op 25.06.2019 geweigerd (bijlage 20). De betrokkene nam daarvan kennis op 18.05.2021. Op 25.09.2020 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 18 maanden gevangenisstraf waarvan 6 maanden met uitstel 3 jaar door de Correctionele Rechtbank van Turnhout voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs. Betrokkene is tegen deze beslissing in beroep gegaan en de straf is bijgevolg niet definitief. Gezien het karakter van deze feiten en de maatschappelijke impact ervan, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart dat hij geen asielzoeker is. Verder geeft betrokkene geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding (...)

2. Betreffende ontvankelijkheid

2.1. De bestreden bijlage 13 septies houdt een maatregel van vrijheidsberoving in, zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Dit wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

2.2. Voor zover de verzoekende partij zich met haar vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding die opgenomen is in de bijlage 13 septies, is deze niet ontvankelijk.

Op grond van artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet staat tegen deze beslissing immers enkel een beroep open bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats en heeft de Raad hiervoor geen rechtsmacht.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Verzoeker betoogt als volgt in zijn verzoekschrift onder het kopje “4) Uiterst dringend karakter”:

“Verzoeker vordert de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid aangezien hij momenteel van zijn vrijheid beroofd is en opgesloten zit teneinde naar Suriname te worden teruggestuurd.

Dat de bestreden beslissing aan verzoeker het bevel geeft het land te verlaten samen met een beslissing tot terugleiding naar de grens en een beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde, beslissingen die allen op dezelfde datum genomen werden.

Zij bevindt zich in een welbepaalde plaats conform artikel 74/8 en 74/9 Vw. waardoor het uiterst dringend karakter van de vordering wordt vermoed en in casu vaststaat.

Dat verzoeker nodeloos van zijn vrijheid werd beroofd en er zich een uiterst onrechtvaardige situatie voordoet die uiterst dringend dient rechtgezet te worden.

Dat het indienen van een gewone schorsingsprocedure niet tijdig zou kunnen tussenkomen en het niet aanvaardbaar is dat verzoeker wordt gevangen gehouden op basis van de bestreden beslissing, zodat verzoeker het huidig verzoekschrift in uiterst dringende noodzakelijkheid moest indienen. Het indienen van een verzoekschrift in uiterst dringende noodzakelijkheid is voor verzoeker het enige middel om tegen de bestreden beslissing een daadwerkelijk rechtsmiddel te kunnen uitoefenen.

De uitvoering van de bestreden beslissing dient dan ook bij uiterste hoogdringendheid geschorst te worden”.

Verzoeker bevindt zich sedert 18 mei 2021 in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Er zijn geen gegevens die dit dringend karakter onderuit halen. Verzoeker kan gevolgd worden in zijn betoog aangaande het uiterst dringend karakter van zijn vordering. Verwerende partij betwist het uiterst dringende karakter van de vordering ook niet in haar nota met opmerkingen.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het, gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing en a fortiori tot de schorsing van de tenuitvoerlegging ervan.

3.3.2. In een enig middel werpt verzoeker op: *“Schending art. 8 EVRM en art. 74/13 Vw – schending redelijkheidsbeginsel”*.

Verzoeker betoogt als volgt:

“De gemachtigde van de minister stelt dat er in casu geen sprake zou zijn van een schending van art. 8 EVRM.

Verzoeker betwist dit.

Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven, in de zin van art. 8 EVRM een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153).

“Verdragsluitende Staten [zijn] er wel toe gehouden om, binnen de beleidsrange waarover zij beschikken, een billijke afweging (of zoals verzoeker stelt: een proportionaliteitstoets) te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 68-69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken persoon en het algemeen belang “(EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 140).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/Belgie, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

In casu dient onderzocht te worden of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 51 en 53).

Dit vereist dat de verwerende partij een zorgvuldige en redelijke afweging moet maken tussen het belang van de verzoekende partij en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het handhaven van de openbare orde anderzijds.

In haar beslissing houdt de gemachtigde van de Minister voor dat verzoeker niet aantoont dat hij effectief een affectieve relatie onderhoudt met de referentiepersoon. Het louter feit dat betrokkenen samenwonen, wordt niet beschouwd als een afdoende bewijs van een duurzaam feitelijk partnerschap en een beschermenswaardig gezinsleven.

Verzoeker stelt dat de bijgebrachte stukken de oprechte en effectief beleefde partnerrelatie in de zin van artikel 8 EVRM wel degelijk aantonen:

- (getuigen)verklaringen, berichten en foto's die de liefdesrelatie bevestigen*
- voorlopig rijbewijs afgeleverd te Lommel op 24.05.2018 met mevrouw van de M. als zijn vaste rijbegeleider*
- bevestiging afsluiting Dela polis door verzoeker dd. 28.05.2018 met mevrouw van de M. en zijn stiefzoon als begunstigen*

- attestatie miskraam dd. 07.12.2018
- attestatie vruchtbaarheidsbehandeling dd. 13.06.2019 (opgestart door het koppel sinds mei 2018)
- attestatie gemeenschappelijke bankrekening bij KBC bank + enkele verrichtingen
- gezamenlijke afsluiting huurovereenkomst Arendonk dd. 12.06.2019
- attest zwangerschap dd. 19.05.2020
- adreskeuze dd. 17.05.2021
- meldingen aan het bevoegde gemeentebestuur van Arendonk dat het koppel een verklaring tot wettelijke samenwoning wenst af te leggen en een procedure tot prenatale erkenning wenst op te starten: hieruit blijken de intenties van het koppel om hun relatie te officialiseren

Verzoeker heeft een zeer goede band met zijn stiefzoon B. N. D. geboren 3-9-2014 Rotterdam (= de officiële naam van D.).

Het koppel woont reeds bijna 4 jaar samen.

Op 31.10.2020 wordt hun zoon F. geboren waarvan wel degelijk wordt bevestigd dat verzoeker de biologische vader is (stuk 11b).

Een beschermenswaardige relatie en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM wordt aangetoond.

Het is kennelijk onredelijk dat de verwerende partij al deze stukken zomaar negeert en deze niet heeft beschouwd als een indicatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM

Verwerende partij was minstens via de ingediende vestigingsaanvragen op basis van artikel 47/1, 1° van verzoeker op de hoogte van diens gezin- en familielevens, waardoor zij dit bij het nemen van de bestreden beslissing dan ook verder in concreto diende te beoordelen op basis van een individueel onderzoek.

Echter DVZ heeft in de bestreden beslissing geen rekening gehouden met voornoemde elementen. DVZ heeft geen ernstig onderzoek gevoerd naar de mogelijke impact die een eventuele verwijdering zou hebben op het gezins- en familielevens van verzoeker.

Ieder redelijk denkend mens ziet nochtans onmiddellijk in dat de verzoekende partij en bij uitbreiding diens familie door de tenuitvoerlegging van de verwijderingsbeslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan ingevolge een inbreuk van art. 8 EVRM en zeker wanneer ook nog eens een inreisverbod wordt opgelegd.

Verwerende partij heeft in haar overwegingen onvoldoende rekening gehouden met de gevolgen die de verzoeker, mevrouw van de M. en diens kinderen én hun gemeenschappelijk kind zullen ondergaan ingevolge een verwijdering.

Verwerende partij heeft in haar beslissing een onvoldoende afweging gemaakt heeft van de belangen van de staat aan de ene kant en de familiale- en gezinsbelangen van verzoeker anderzijds.

Het middel is gegrond.

3.3.3. In casu stipt verzoeker onder meer aan dat hij de vader is van een gemeenschappelijk minderjarig kind dat geboren is op 31 oktober 2020 en dat voortgesproten is uit zijn feitelijke relatie met de Nederlandse K.v.d.M. Verzoeker wijst erop dat er in dit verband sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. Volgens verzoeker heeft de verwerende partij onvoldoende rekening gehouden met de gevolgen van verzoekers verwijdering voor dit gemeenschappelijk kind. Verzoeker is van oordeel dat er geen afdoende afweging gemaakt werd tussen de belangen van de staat enerzijds en de gezinsbelangen anderzijds.

3.3.4. In zijn nota stelt verweerder het volgende voor wat betreft de band van verzoeker met het kind K.v.d.M:

“Waar verzoeker thans gewag maakt van de geboorte van zijn beweerde zoon F., moet vastgesteld worden dat de afstammingsband langs vaderzijde niet bewezen wordt. De juridische afstammingsband wordt niet bewezen en, voor zoveel als nodig, de genetische band evenmin.

Het stuk 10 van verzoekende partij, zijnde een schrijven van de ambtenaar van de burgerlijke stand, geeft duidelijk aan dat, om de erkenningsprocedure op te starten, er een bijzondere en authentieke volmacht nodig is, opgesteld door een notaris.

Verzoeker en zijn partner hebben de erkenningsprocedure niet opgestart.

In de bestreden beslissing wordt dan ook niet kennelijk onredelijk gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene verklaart samen met mevrouw van de M. een kind te hebben van 6 maanden oud (geboren op 31/10/2020). Betrokkene heeft tot op heden dit kind echter niet erkend of geen aanvraag tot erkenning ingediend. Betrokkene toont dus niet aan dat hij de biologische vader is van het kind. Indien betrokkene wel kan aantonen dat hij de biologische vader is, betekent dit niet automatisch dat er sprake is van een duurzaam gezinsleven”.

Louter ten overvloede en ondergeschikt, wordt opgemerkt dat het vaderschap, dat in casu - voor de goede orde - niet bewezen wordt, niet noodzakelijk tot gevolg heeft dat er sprake is van een gezinsband in de zin van artikel 8 EVRM.

Zie in die zin ook:

“Het aangaan van een precair contract van wettelijke samenleving, de eenmalige vaststelling van samenwoning en zelfs de geboorte van kinderen, waarvan enkel vaststaat dat (...) voor de geboorte door hem werd erkend en de vaderlijke afstamming van (...) niet is aangetoond, zijn in de gegeven omstandigheden niet van aard om voormelde vermoedens van schijnhuwelijk te ontcrachten.” (Antwerpen (kamer 3) 23.01.2013, rol 2011/AR/3659, onuitgegeven)

“De bepaalde, gewichtige en met elkaar overeenstemmende vermoedens aangehaald in het negatief advies van de procureur des Konings en in de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand staan vast en strekken tot het bewijs van het feit dat appellanten op dat ogenblik met het voorgenomen huwelijk manifest geen duurzame levensgemeenschap beoogden, maar enkel een verblijfsrechtelijk voordeel voor appellant nastreefden. (Art. 146bis BW). Niettemin moet worden vastgesteld dat appellanten thans voorhouden dat uit hun stabiele relatie twee kinderen zijn geboren. Een DNA-fingerprinting is een aangewezen onderzoeksmiddel om na te gaan of die beide kinderen inderdaad verwekt werden in de relatie van appellanten, zoals zij thans voorhouden. Zij verklaarden zich bereid om deze onderzoeksmaatregel te ondergaan. Bovendien lijkt het aangewezen om het Openbaar Ministerie te verzoeken een politieel onderzoek te laten doen naar de actuele toestand waarin appellanten zich bevinden en/of zij op een duurzame wijze samenwonen en een gezin vormen, nu enkel het hebben van gemeenschappelijke kinderen op zich niet bewijst dat de ouders een duurzame levensgemeenschap vormen of beogen te vormen en daarbij de begeleidende omstandigheden niet zonder belang zijn.” (Antwerpen 27 april 2011, T.Vreemd. 2011 (samenvatting), afl. 3, 286)

Verzoeker toont niet aan dat hij hier over een gezinsleven beschikt dat ressorteert onder de bescherming van artikel 8 EVRM.

In de bestreden beslissing werd aldus wel degelijk rekening gehouden met het aangehaald gezinsleven van verzoeker in België”.

3.3.5. De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermingswaardig gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect hiervoor. Het waarborgen van een recht op respect voor het gezinsleven, veronderstelt immers vooreerst het bestaan van een gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop hij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

3.3.6. Kernvraag die zich stelt is of er sprake is van een gemeenschappelijk kind van verzoeker met mevrouw K.v.d.M. Stuk 5 gevoegd bij het verzoekschrift betreft een op 13 juni 2019 opgesteld attest door Dr. E.S., gynaecoloog, verbonden aan het Mariaziekenhuis van Noord-Limburg, waarin hij verklaart dat mevrouw K.v.d.M. en haar partner, zijnde verzoeker, sinds mei 2018 in behandeling zijn voor vruchtbaarheidsbehandelingen. Stuk 11 b gevoegd bij het verzoekschrift betreft een akte van geboorte,

opgemaakt op 9 november 2020 door de burgerlijke stand van Turnhout. Hierin wordt gesteld dat op 31 oktober 2020 een kind geboren is met de naam F.,L. v.d. M. en dat de moeder mevrouw K.v.d.M. is. Stuk 11 b (bis) gevoegd bij het verzoekschrift betreft een attest opgesteld door Dr. J.V. op 6 november 2020, verbonden aan het AZ Turnhout, waarin hij stelt dat F.,L. v.d. M opgenomen is op de neonatologie en dit zeker tot 13 november 2020. Verder vermeldt dit attest, *“Er is bezoekrecht op deze afdeling voor de ouders. De vader van de patiënt is R.S.A (zijnde verzoeker)”*.

3.3.7. Ter terechtzitting is mevrouw K.v.d.M. aanwezig. De verzoekende partij verduidelijkt één en ander, verwijst naar haar overtuigingsstukken ter ondersteuning hiervan en voegt daaraan ter terechtzitting nog een “attest van gevangenschap-vrijstelling” aan toe, opgemaakt op 17 mei 2021 door de directeur van het gevangeniswezen van Turnhout, dat valt onder de FOD Justitie. Hieruit kan afgeleid worden dat verzoeker van zijn vrijheid beroofd werd in de strafinrichting te Turnhout van 2 april 2020 tot 8 april 2020. Van 8 april 2020 tot 23 december 2020 zat verzoeker in een regime van elektronische enkelband. Van 23 december 2020 tot 29 december 2020 werd verzoeker opnieuw opgesloten in de strafinrichting te Turnhout en van 29 december 2020 tot 18 mei 2021 zat verzoeker opnieuw in een regime van elektronische enkelband. Uit de stukken van het administratief dossier kan afgeleid worden dat verzoeker - behoudens een korte periode van onttrekking aan het elektronisch toezicht die zich situeert rond het tijdstip van de geboorte van het kind F.,L. v.d. M - tijdens zijn elektronisch toezicht verbleef op een adres in Arendonk waar ook mevrouw K.v.d.M. verbleef. Blijkens stuk 7 gevoegd bij het verzoekschrift hadden verzoeker en mevrouw K.v.d.M. op 12 juni 2019 samen een huurovereenkomst ondertekend voor een pand in Arendonk. De verzoekende partij specificeert ter terechtzitting dat het kind van mevrouw K.v.d.M te vroeg geboren werd. Blijkens stuk 8 gevoegd bij het verzoekschrift was de geboorte van het kind voorzien voor 4 december 2020. Zoals reeds gezegd kwam het kind al ter wereld op 31 oktober 2020. De verzoekende partij verduidelijkt ter terechtzitting dat de elektronische enkelband, waardoor het haar verboden was zich buitenshuis te begeven, complicaties met zich meebracht voor haar, zowel om haar kind te bezoeken op de dienst neontologie als voor de stappen die moesten gezet worden om dit kind te erkennen. Om verzoeker toe te laten zich naar de dienst neontologie te begeven, stelde Dr. J.V. op 6 november 2020 het reeds vermelde attest op waarin hij meedeelt dat F.,L. v.d. M. opgenomen is op de neonatologie alsook: *“Er is bezoekrecht op deze afdeling voor de ouders. De vader van de patiënt is R.S.A (zijnde verzoeker)”*. In de overtuigingsstukken bevinden zich foto's van verzoeker met een baby in de armen, genomen op 3 november 2020, waaruit redelijkerwijs kan afgeleid worden dat verzoeker dit kind een bezoek bracht op de dienst neontologie van het AZ Turnhout. Nadat het betrokken kind naar huis mocht, heeft verzoeker redelijkerwijs samen met dit kind en mevrouw K.v.d.M op het adres in Arendonk verbleven, gezien zijn elektronisch toezicht aldaar. Stuk 9 b gevoegd bij het verzoekschrift betreft een brief van een advocaat, opgesteld op 17 november 2020, zijnde een tweetal weken na de geboorte van F.,L. v.d. M. De advocaat richt zijn brief aan de gemeente Arendonk en meldt hierin dat verzoeker valt onder elektronisch toezicht waardoor hij zich niet buitenshuis mag begeven. De advocaat vraagt aan de gemeente of de procedure van wettelijke samenwoning van verzoeker met mevrouw K.v.d.M. alsook de erkenningsprocedure van het kind per volmacht kan worden opgestart. Stuk 10 gevoegd bij het verzoekschrift betreft het antwoord van de gemeente Arendonk van 24 november 2020. In een e-mailbericht gericht aan de betrokken advocaat meldt het diensthoofd Burgerzaken onder meer dat wettelijke samenwoning geregeld kan worden via volmacht. Verder stelt zij, *“Om de erkenning te kunnen doen, zal er wel een bijzondere en authentieke volmacht nodig zijn, opgesteld door een notaris”*. De verzoekende partij meldt ter terechtzitting dat zij opzag tegen deze kosten om een volmacht te laten opstellen door de notaris. Ze specificeert daarbij dat er op 2 juni 2021 een uitspraak van het Hof van Beroep komt n.a.v. haar beroep dat ze ingediend heeft tegen haar strafrechtelijke veroordeling door de correctionele rechtbank van Turnhout. Ze verwacht een vrijspraak waardoor ze de hoop koesterde dat er einde zou komen aan het regime van elektronisch toezicht waardoor ze geen beroep zou moeten doen op een dure notariële volmacht voor de erkenning van F.,L. v.d. M, maar zich in persoon zou kunnen aanbieden om de procedure op te starten voor de erkenning van haar kind en voor de verklaring van wettelijke samenwoning met mevrouw K.v.d.M.

3.3.8. De Raad kan geen beroep doen op een privédetective die alle feitelijkheden uitvlooit. De Raad moet het doen met gegevens die de verzoekende partij en de verwerende partij hem ter beschikking stellen. Gelet op de samenlezing van elementen vermeld in de punten 3.3.6 en 3.3.7, gezien de stukken die ten bewijze hiervan werden voorgelegd en die dateren van ruim voor het treffen van de bestreden bijlage 13 septies en gezien twijfel in het voordeel van een verzoekende partij moet spelen, zeker in een procedure waarbij haar verwijdering op til is, neemt de Raad prima facie aan dat er een begin van bewijs voorligt dat verzoeker de biologische vader is van F.,L. v.d. M., dat dit dus een gemeenschappelijk kind is met mevrouw K.v.d.M, en dat hij door zijn regime van elektronisch toezicht belemmerd werd om de procedure van erkenning van dit kind op te starten, daar waar hij duidelijk wel de intentie daartoe had.

De Raad acht het prima facie aannemelijk dat verzoeker omwille van financiële redenen en gelet op de nakende uitspraak door het Hof van Beroep inzake zijn correctionele veroordeling, voorlopig verkoos om de erkenningsprocedure niet op te starten vermits dit een (dure) notariële volmacht vereiste.

3.3.9. Uit artikel 8 van het EVRM volgt dat een kind geboren uit een huwelijk of binnen een samenwonend koppel, ipso iure deel uitmaakt van die relatie (EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30). Vanaf het moment van de geboorte en wegens dat feit zelf, bestaat er tussen het minderjarig kind en zijn ouder een band die gelijkstaat met “gezinsleven”. Om een voldoende graad van “gezinsleven” vast te stellen is samenwoning van ouder en het minderjarig kind niet noodzakelijk vereist (EHRM 24 april 1996, nr. 22070/93, Boughanemi v. Frankrijk, par. 35) en wordt de band tussen een ouder en een minderjarig kind slechts in uitzonderlijke omstandigheden als ‘verbroken’ worden beschouwd (EHRM 24 april 1996, nr. 22070/93, Boughanemi v. Frankrijk, par. 35. EHMR 19 februari 1996, nr. 23218/94, Gül v. Zwitserland, par. 32; EHRM 24 april 1996, nr. 21794/93, C. v. België, par. 25).

3.3.10. Niets lijkt er in het administratief dossier op te wijzen dat er in casu sprake is van een dergelijke uitzonderlijke situatie waardoor de band tussen verzoeker en zijn kind F.,L. v.d. M. als verbroken moet worden beschouwd. De Raad neemt dan ook een beschermingswaardige gezinsrelatie tussen verzoeker en dit kind aan.

3.3.11. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een ‘fair balance’ moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Indien er sprake is van minderjarige kinderen moet hun hoger belang in overweging worden genomen (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109). Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, met name enerzijds het behouden van eenheid van het gezin en anderzijds het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland (GK), par. 135-136). Dezelfde beginselen gelden voor artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat de verwerende partij verplicht om rekening te houden met het gezinsleven en het hoger belang van het kind en op dat vlak artikel 8 van het EVRM weerspiegelt

3.3.12. Volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) moet bijzondere aandacht worden besteed aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen. Zo stelt het Hof in het kader van een fair balance test: *“the Court observes that the best interests of the applicant’s children must be taken into account in this balancing exercise (...). On this particular point, the Court reiterates that there is a broad consensus, including in international law, in support of the idea that in all decisions concerning children, their best interests are of paramount importance (see Neulinger and Shuruk v. Switzerland, cited above, § 135, and X v. Latvia, cited above, § 96. Whilst alone they cannot be decisive, such interests certainly must be afforded significant weight.”*

En verder *“It [the Court] reiterates that national decision-making bodies should, in principle, advert to and assess evidence in respect of the practicality, feasibility and proportionality of any such removal in order to give effective protection and sufficient weight to the best interests of the children directly affected by it.”* (EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, §§ 118-120).

Het EHRM onderstreept dus dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationaal recht, dat in alle beslissingen die betrekking hebben op kinderen, hun hoger belang zeer belangrijk is. Aan deze belangen die op zich niet beslissend zijn, moet wel voldoende gewicht toegekend worden. Nationale instanties moeten de praktische haalbaarheid en proportionaliteit nagaan bij de door hen genomen maatregelen en moeten effectieve bescherming en voldoende gewicht toekennen aan de hogere belangen van de kinderen, waarop die maatregelen een directe weerslag hebben.

3.3.13. In de bestreden beslissing kunnen de volgende overwegingen teruggevonden worden aangaande verzoekers kind: *“Betrokkene verklaart samen met mevrouw van de M. een kind te hebben van 6 maanden oud (geboren op 31/10/2020). Betrokkene heeft tot op heden dit kind echter niet erkend of geen aanvraag tot erkenning ingediend. Betrokkene toont dus niet aan dat hij de biologische vader is van het kind. Indien betrokkene wel kan aantonen dat hij de biologische vader is, betekent dit niet automatisch dat er sprake is van een duurzaam gezinsleven”*.

3.3.14. In casu kan verzoeker niet anders dan gevolgd worden dat niet afdoende blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat met het hoger belang van zijn kind werd rekening gehouden. Met betrekking tot het gemeenschappelijk kind beperkt de beslissing zich tot de vaststellingen dat verzoeker het betrokken kind niet erkend heeft, geen aanvraag tot erkenning heeft ingediend en dat verzoeker “dus” niet aantoonde dat hij de biologische vader is van dit kind en dat als hij dit wel vermag aan te tonen, dit niet automatisch betekent dat er sprake is van een duurzaam gezinsleven. De overige overwegingen hebben geen uitstaans met het hoger belang van dit kind en gaan over verzoekers stiefkind, zijn zussen en zijn partnerrelatie met mevrouw K.v.d.M.

3.3.15. Uit de bestreden beslissing blijkt bijgevolg geenszins dat verweerder bij het nemen van de verwijderingsmaatregel voldoende gewicht heeft toegekend aan het hoger belang van verzoekers kind F.,L. v.d. M. Er blijkt niet dat de praktische haalbaarheid en proportionaliteit zijn nagegaan van de door de verweerder genomen maatregel, die een directe weerslag heeft op het kind, zoals vereist door de rechtspraak van het EHRM. Het feit dat het kind zelf niet het voorwerp uitmaakt van de bestreden beslissing doet hieraan geen afbreuk (zie naar analogie: HvJ 11 maart 2021, C112/20, M.A. t. Belgische Staat). Het kan immers niet ontkend worden dat verzoeker, zijnde de vader van het kind, het grondgebied moet verlaten, terwijl het kind en zijn moeder verblijfsrecht hebben in België.

3.3.16. Bijgevolg wordt een schending van artikel 8 van het EVRM aangenomen waar deze verdragsbepaling vereist dat een zorgvuldig onderzoek gebeurt naar het hoger belang van het kind en voldoende gewicht wordt toegekend aan dit hoger belang. De Raad stipt in dit verband nog aan dat als hij het beschermingswaardig gezinsleven als aangetoond beschouwt, hij slechts een wettigheidscontrole uitoefent op de belangenafweging. Hij gaat enkel na of verweerder alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een “fair balance” tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 17 november 2016, nr. 236.439).

3.3.17. Het verweer in de nota met opmerkingen (cfr. punt 3.3.4) kan aan dit alles geen afbreuk doen. Verweerder beklemt de getroffen bijlagen 20 in zijn nota maar het kind waar het thans om draait werd geboren ruim nádat de laatste bijlage 20 getroffen werd. De juridische band tussen verzoeker en F.,L. v.d. M. wordt inderdaad niet aangetoond, doordat er geen akte van erkenning voorligt, maar zoals hierboven reeds gesteld werd komt de Raad gelet op de elementen die verzoekers zaak kenmerken en de stukken die hij in dit verband heeft voorgelegd, prima facie tot de conclusie dat verzoeker met een begin van bewijs heeft aangetoond dat hij de vader is van F.,L. v.d. M. Het is niet omdat verzoeker geen vraag tot (juridische) erkenning van het kind heeft ingediend, dat hij niet de biologische vader kan zijn van het kind. De Raad heeft eerder al geduid dat verzoeker door zijn regime van elektronisch toezicht belemmerd werd om de procedure van erkenning van dit kind op te starten, daar waar hij duidelijk wel de intentie daartoe had. Hij had immers via zijn raadsman de gemeente Arendonk bevestigd naar de mogelijkheden van erkenning van zijn kind daar waar hij zich wegens zijn elektronische enkelband niet buitenshuis mocht begeven. De Raad acht het zoals reeds gezegd prima facie aannemelijk dat verzoeker omwille van financiële redenen en gelet op de nakende uitspraak door het Hof van Beroep inzake zijn correctionele veroordeling, voorlopig verkoos om de erkenningsprocedure niet op te starten vermits dit een (dure) notariële volmacht vereiste. Er weze aan herinnerd dat verzoekers elektronisch toezicht verstreek op 18 mei 2021. Blijkens de stukken van het administratief dossier moest verzoeker zich op 17 mei 2021 aanbieden bij de gevangenis van Turnhout om zijn enkelband af te geven. Op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken werd verzoeker aldaar opgepakt en op 18 mei 2021 overgebracht naar het gesloten centrum 127 bis. Verzoeker kreeg dan ook geen kans meer om nog persoonlijk bij de gemeente te proceduren op te starten voor de erkenning van het kind. Waar verweerder “louter ten overvloede en ondergeschikt”, opmerkt dat het vaderschap niet noodzakelijk tot gevolg heeft dat er sprake is van een gezinsband in de zin van artikel 8 EVRM, verwijst de Raad naar het gestelde in punt 3.3.9.

3.3.18. De Raad kan het niet nalaten op te werpen dat verweerder tekort geschoten is in zijn onderzoeksplicht die hij heeft in het licht van artikel 8 EVRM, met name alle nuttige elementen verzamelen en hierbij verzoeker desgevallend horen om dan te kunnen uitmaken of verzoeker mogelijks de vader is van F.,L. v.d. M. en of er dan sprake is van uitzonderlijke omstandigheden die maken dat

dat de band tussen verzoeker en zijn minderjarig kind als verbroken dient te worden beschouwd. Het volstaat te dezen niet om in de bestreden beslissing voort te gaan op eerder getroffen bijlagen 20, wat speculaties te ontwikkelen over verzoeker en F.,L. v.d. M. of in de nota op te werpen dat een vaderschap niet noodzakelijk tot gevolg heeft dat er sprake is van een gezinsband en hierbij te verwijzen naar rechtspraak van gewone rechtbanken die betrekking heeft op situaties van andere individuen.

Het is middel is prima facie gegrond voor zover de schending wordt aangevoerd van artikel 8 EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Aan de voorwaarde van het ernstig middel is derhalve voldaan.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. In haar verzoekschrift betoogt de verzoekende partij als volgt onder het kopje” 3) Moeilijk te herstellen ernstig nadeel in geval van onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten beslissing”:

“Om voormelde redenen vraagt de verzoekende partij in uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de bestreden beslissing.

Huidige procedure betreft niet de beoordeling van de aangevoerde middelen, doch enkel de verificatie of de aangevoerde middelen ernstig zijn en of de uitvoering van de bestreden beslissing, alvorens uitspraak wordt gedaan inzake de vernietigingsprocedure, een moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengt in hoofde van verzoeker.

Het bestaan van voormeld nadeel is een afzonderlijke voorwaarde die afzonderlijk dient te worden behandeld. (R.v.St. 100.400, 26 oktober 2001)

De bepaling inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient zo te worden geïnterpreteerd dat verzoeker zich niet mag beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar integendeel zeer concrete gegevens moet aanvoeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen nadeel ondergaat of kan ondergaan (RVV. Arrest nr. 35.223 dd. 1 december 2009).

Verzoeker voert middels huidig verzoekschrift concrete gegevens aan waaruit blijkt dat hij - wanneer de bestreden beslissing zal worden uitgevoerd - een ernstig nadeel zal ondergaan.

Hierboven werd al duidelijk omschreven dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing de facto betekent dat mevrouw van de M., diens kinderen en het gemeenschappelijk gescheiden van verzoeker zullen moeten leven.

Hiermee en samen met de aangetoonde familiale belangen staat het moeilijk te herstellen nadeel in hoofde van verzoeker vast.”

3.4.2. De verzoekende partij kan gelet op de bespreking van de grief 8 EVRM/artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet (cfr. punt 3.3) worden gevolgd in haar betoog.

3.4.3. De verwerende partij verwijst in haar nota naar de bespreking van het middel in de nota aangaande de aangevoerde schending van artikel 8 EVRM waarbij ze tot het besluit kwam dat artikel 8 EVRM niet werd geschonden. Gezien de Raad besluit tot de schending van artikel 8 EVRM kan verweerder niet gevolgd worden in zijn conclusie dat aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel niet is voldaan.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

3.5. De drie cumulatieve schorsingsvoorwaarden zijn vervuld. Deze vaststelling leidt tot de schorsing van de bijlage 13 septies.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 18 mei 2021 wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. K. CUYKENS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. CUYKENS

M. EKKA